

Temps Ordinari - Trentè diumenge

[Sir 35,12-14](#)

[2 Tm 4,6-8.16-18](#)

[Lc 18, 9-14](#)

Paràbola de Jesús Davant un estil de vida, com era, al menys, el dels alguns fariseus de temps de Jesús, que pensaven agradar Déu fent el que feien, Jesús els ve a dir que estan molt lluny de Déu, si bé pensen que n'estan molt a prop. Com és aquest estil de vida? Inicialment Jesús dóna dues característiques, i després en la paràbola en donarà més. Ara diu que és gent que es refia de ser justos, i alhora tenen per no res tots els altres. És a dir, la seva justícia no sembla ser la de Déu i la separació dels altres els fa orgullosos.

Dóna la impressió que els fariseus s'han quedat amb la Llei (com a compliment), i s'han oblidat dels profetes. Isaïes 58 [diu quina justícia i quin dejuni vol Déu. Els altres, els pobres, sobre tot, "no els defugis que són germans teus"], i Osees 6, 6 [el que jo vull és amor i no ofrenes d'animals"].

En aquest context, dos homes puguen al temple a pregar, i cadascú prega en el seu interior, en el silenci del seu cor, al seu Déu. "Déu meu us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes", diu el fariseu, i "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador", dirà el cobrador d'impostos.

La pregària del fariseu en la paràbola de Jesús

Està dret i davant, però això en sí no té importància. El que importa és el que prega en el seu cor. En la seva composició de lloc, primer es desmarca dels altres en general, i d' un en particular, que està pregant davant Déu com ell. I dóna gràcies a Déu "perquè no és com els altres homes, que els qualifica de lladres, injustos, i adúlter."

Una mica abans (Lc 16, 14), Jesús ha dit que els fariseus "són amics dels diners", i que "davant a gent us feu passar per justos", però el que és admirable al seus ulls "és detestable als ulls de Déu".

I també dóna gràcies perquè no és com el cobrador d'impostos, que està pregant amb una intensitat molt gran, i no judica ningú sinó a sí mateix. Ell, en canvi, prega distret, mirant els altres, apartant-se'n i cofoi de sí.

Després de marcar distàncies, explica el que fa, explica els seus mèrits perquè la seva pregària sigui escoltada: dejuna un parell de dies a la setmana, "i us dono la desena part de tots els meus ingressos". La dóna a Déu, segurament al temple, no diu que la doni als pobres; la qual cosa el milloraria davant Déu.

La pregària del cobrador d'impostos

Només estan Déu i ell. Es queda "un tros lluny" [no s'atreveix a ocupar els primers llocs; humilitat envers els homes], "no gosava aixecar els ulls al cel" [humilitat envers Déu] i "es donava cops al pit" [penediment: humilitat envers ell mateix]. "Sóc un pecador" davant la bonesa i santedat de Déu. Com Pere en el llac, que deia "apartat de mi que sóc un pecador", el mateix diu el cobrador d'impostos. "Siguiu-me propici" és com dir "perdoneu-me".

La conclusió de Jesús (la visió de Déu davant aquestes pregàries)

"Aquest [últim] tornà perdonat a casa seva" i "l'altre, no". I la raó és clara per a Jesús, com ho repeteix sovint: "tothom qui s'enalteix serà humiliat; el que s'humilia serà enaltit". El primer presenta "els seus mèrits"; el segon "els seus demèrits". Tots dos van pujar al temple a pregar, però un va pregar i l'altre no. Un va pregar a sí mateix i l'altre a Déu.

Ens hauríem de preguntar sobre la nostra pregària

Per què preguem?, què preguem? I com preguem?

Preguem perquè Jesús pregava i ens va ensenyar a pregar [el Pare nostre]. Jesús pregava sempre, abans de moments importants i en el dia a dia. Pregava perquè la relació amb Déu Pare l'unia a Ell i el recolzava el sentit de la seva vida. Al començament dels tres moments claus de la seva vida, trobem Jesús pregant: en el baptisme (abans de començar la seva vida pública), en la transfiguració (abans de començar el seu camí cap a Jerusalem), a l'hort de les oliveres (abans de començar la passió). Preguem perquè la nostra relació amb Déu és la que ens dóna el sentit d'humanitat: la filiació i la fraternitat. Etc. Preguem la vida, la fe, l'amor, la pau, la justícia, la bonesa, la realitat. Preguem la presència de l'Esperit Sant a les nostres vides. Preguem que la gràcia i el do del baptisme actuïn en la quotidianitat de les nostres vides; que el que fem sigui una acció humanament humanitzadora. Preguem que la nostra vida està a les seves mans, que som creatures i Ell és el Creador. Preguem que la vida és un do i una tasca. Etc.

Potser en el com preguem és on es manifesta més la diferència de pregària entre el fariseu i el publicà, i és el que Jesús subratlla: orgull i distanciament dels altres en el fariseu; humilitat en el cobrador d'impostos. A més d'aquesta actitud radical davant Déu d'enaltiment o de humilitat, el com depèn del motiu i de la forma de la pregària: agraïment. Lloança, adoració, estima, penediment, silenci, aïllament, etc.

No oblidem que pregar és posar-se davant el rostre de Déu, que ens coneix i ens estima.

ETIQUETES

PREGÀRIA PECADOR FARISEU